

КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕС ТА КРИМІНАЛІСТИКА. СУДОВА ЕКСПЕРТИЗА. ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВА ДІЯЛЬНІСТЬ

УДК 343.14(477)

Пономаренко Алла Василівна,
кандидат юридичних наук,
старший науковий співробітник,
провідний науковий співробітник
ДНДІ МВС України, м. Київ, Україна,
ORCID ID 0000-0002-6271-4485

ВИЗНАННЯ ПОКАЗАНЬ З ЧУЖИХ СЛІВ ДОКАЗОМ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ: ПРОБЛЕМИ ВІТЧИЗНЯНОЇ ТЕОРІЇ ТА ПРАКТИКИ

Стаття присвячена дослідженню окремих правових проблем вітчизняної теорії та практики щодо визнання показань з чужих слів доказом у кримінальному провадженні. Установлено, що в КПК України не визначено коло осіб, які можуть надавати такі показання; недосконалим є перелік випадків, які унеможливають допит першоджерела інформації тощо. Сформульовано обґрунтовані пропозиції з удосконалення кримінального процесуального законодавства щодо питань визнання показань з чужих слів доказом у кримінальному провадженні.

Ключові слова: показання з чужих слів, допустимість, виключні випадки, допит особи, свідок.

На сьогодні в Україні у правозастосовній практиці органів досудового розслідування та судів дедалі частіше використовуються показання з чужих слів як процесуальне джерело доказів. Їх використання у кримінальному провадженні набуває особливого значення в тих випадках, коли неможливо допитати особу, яка надала первинні пояснення. Проте недосконалість порядку використання показань з чужих слів під час досудового розслідування та розгляду справи в суді викликає низку проблемних питань, які потребують вирішення. Зокрема, до них слід віднести: суперечливість положення щодо визнання допустимим доказом показання з чужих слів незалежно від можливості допитати особу, яка надала первинні пояснення; невизначеність кола осіб, які можуть надавати такі показання; недосконалість переліку випадків, які унеможливають допит першоджерела інформації тощо. Зазначене зумовлює актуальність нашої статті.

Окремими питаннями допустимості показань із чужих слів як процесуального джерела доказів у кримінальному процесі України займалися такі вчені: В.Г. Гончаренко, Г.Ф. Горський, Ю.М. Грошевий, В.В. Король, Г.Р. Крет, М.М. Михеєнко, М.А. Погорєцький, В.М. Тертишник, В. Лушпієнко, А.В. Панова, О. Переверза, Т. Садова, Н. Скідан, О. Точилівський та інші. Проте незважаючи на внесок

© Ponomarenko Alla, 2021

зазначених науковців у дослідження цієї проблематики, нині залишається невирішеними низка важливих теоретичних і практичних проблем інституту показань з чужих слів.

Метою статті є дослідження проблемних питань щодо визнання показань з чужих слів доказом у кримінальному провадженні з урахуванням слідчої та судової практики.

Євроінтеграційні процеси в Україні зумовлюють необхідність наближення вітчизняної правової системи до позитивної практики країн – членів ЄС щодо захисту прав і свобод людини, зокрема у кримінальному судочинстві. Це вимагає від законодавця створення такого правового механізму, який, з одного боку, забезпечить практичне використання показань з чужих слів у кримінальному провадженні із дотриманням вимог належності та допустимості, а з іншого – гарантуватиме захист прав, свобод і законних інтересів особи від зловживань з боку правоохоронних органів та суду.

Відповідаючи на виклики сьогодення, законодавець у Кримінальному процесуальному кодексі України (далі – КПК) в статті 97 КПК України, передбачив можливість визнання показань з чужих слів допустимим доказом у кримінальному провадженні. Водночас більшість спеціалістів у галузі права до зазначеної статті ставляться критично, адже вважають, що використання чуток, якими можуть бути показання з чужих слів, є неприпустимим при розслідуванні злочинів, оскільки обвинувачення має ґрунтуватися на доказах, достовірність яких можливо перевірити. Крім того, вказується на складність розмежування “завідомо” неправдивих показань з чужих слів і помилкових показань із чужих слів у контексті кримінальної відповідальності свідків, потерпілих за дачу завідомо неправдивих показань у кримінальному законодавстві. Це обумовлено тим, що умовою кримінальної відповідальності є саме “завідомість”, тобто обізнаність свідка з тим, що повідомлені ним відомості є недостовірними. У разі показань з чужих слів довести цю ознаку кримінальної відповідальності неможливо, тому що ніхто не може достеменно знати, чи правдивою є така інформація [1]. У зв’язку з цим, головною тактичною проблемою при допиті цієї категорії осіб є вибір конкретних прийомів допиту, якими можливо розмежувати помилковість та за відомість перекручування фактів у таких показаннях, яке досягається: аналізом несуперечливості самих показань у ході допиту, постановкою уточнюючих питань, пред’явленням доказів, проведенням інших слідчих дій [2, с. 230].

Незважаючи на труднощі, які виникають під час використання показань з чужих слів, у деяких випадках, як виняток, просто не можна обійтися без показань із чужих слів. Значимість такого доказу надає додаткову і єдину можливість суду встановити істотні обставини для кримінального провадження. У зв’язку з цим, вважаємо за доцільне й можливе існування інституту показань з чужих слів з його доопрацюванням й удосконаленням.

Насамперед потребує вдосконалення частина друга статті 97 КПК, у якій зазначено, що суд має право визнати допустимим доказом показання з чужих слів незалежно від можливості допитати особу, яка надала первинні пояснення. Таке формулювання статті сприяє тому, що окремі суди визнають допустимими доказами і використовують у судових рішеннях показання з чужих слів разом із показаннями

осіб, які надавали первинні показання. Прикладом тому є вирок Новокаховського міського суду Херсонської області від 28.01.2019 у справі № 661/150/18, який надав оцінку показанням ОСОБА_7, ОСОБА_8, ОСОБА_9, ОСОБА_4 та ОСОБА_3, які, відповідно до витягу з розстановки нарядів Новокаховського ВП ГУНП в Херсонській області, на 05.11.2017 здійснювали чергування з 08 год. 00 хв. 05.11.2017 до 08 год. 00 хв. 06.11.2017. У вирокі суд вказав, що свідок ОСОБА_9 пояснив, що він є оперуповноваженим відділення карного розшуку Новокаховського ВП ГУНП в Херсонській області у складі слідчо-оперативної групи. Близько опівночі 05.11.2017, під час здійснення слідчо-оперативною групою огляду місця події, на мобільний телефон ОСОБА_7 зателефонували ОСОБА_3 та ОСОБА_4 і повідомили про хуліганські дії невідомих. Приїхавши на допомогу, побачили працівників поліції ОСОБА_3 та ОСОБА_4 біля автомобіля ВАЗ-2110, лобове скло та фара якого були розбиті. ОСОБА_3 повідомив, що обвинувачений ОСОБА_1 замахувався пляшкою від пива, якою розбив фару. Після огляду вони разом затримали ОСОБА_1 та ОСОБА_2, які перебували у стані алкогольного сп'яніння. Працівники поліції ОСОБА_8 та ОСОБА_7 в судовому засіданні надали аналогічні ОСОБА_9 показання, підтвердивши, що зі слів працівника поліції ОСОБА_3 їм стало відомо про пошкодження ОСОБА_1 фари, а ОСОБА_2 – лобового скла службового автомобіля під час хуліганських дій. Визнавши показання ОСОБА_9, ОСОБА_8 та ОСОБА_7 допустимими доказами, суд використав їх у вказаному вирокі [3].

Проте при можливості отримання прямого доказу – показань особи, яка надала первинні пояснення, визнавати показання з чужих слів доказом і використовувати їх в судових рішеннях недоцільно. Це зумовлено тим, що суд при прийнятті рішення, в першу чергу, повинен звертатися до першоджерела відомостей, які мають значення для кримінального провадження, а показання з чужих слів є лише похідним доказом. За слушним твердженням А.П. Буценка, якщо особа, яка давала первинні пояснення в суді допитана, то використання показань, що переказують її показання, за цим правилом є недопустимим [4]. Відтак, правильною слід вважати практику тих судів, які визнають недопустимими доказами показання з чужих слів у разі можливості викликати і допитати особу, яка надала первинні пояснення.

На переконання Г.Р. Крет, визнання показань з чужих слів доказом повинно пов'язуватися з випадками, котрі унеможливають допит особи, яка надала первинні пояснення, під час судового розгляду як свідка, потерпілого [5, с. 238]. Для прийняття рішення про використання показань з чужих слів та їх допустимість визначальним є встановлення того, що первинний доказ утрачено або отримати його з об'єктивних причин неможливо [6, с. 251].

Отже, на підставі зазначеного вище вважаємо, що допустимість показань з чужих слів як доказів має залежати від неможливості допитати першоджерело інформації. У зв'язку з чим такі показання слід визнавати допустимими доказами і використовувати в судових рішеннях лише у разі неможливості з об'єктивних причин допитати особу, яка надала первинні показання. З цього приводу слушною є позиція В.В. Вапнярчука про доцільність замінити в частині другій статті 97 КПК України словосполучення “незалежно від можливості допитати особу, яка

надала первинні пояснення” на словосполучення “в разі неможливості допитати особу, яка надала первинні пояснення” [6, с. 251]. Поділяючи думку автора, вважаємо, що усунення протиріч із зазначеної статті сприятимуть виробленню єдиного підходу щодо використання судами показань з чужих слів та визнання їх допустимим доказом.

Наразі є дискусійною частина третя статті 97 КПК України, у якій законодавець перераховує випадки, у яких суд має право визнавати неможливим допит особи, яка надала первинні пояснення. Зокрема, це стосується положення щодо права суду визнати допустимим доказ показання з чужих слів внаслідок відмови особи від надання показань у судовому засіданні, не підкоряючись вимозі суду. На наше переконання, це положення має бути виключено з КПК України. Адже свідки зобов'язані давати правдиві показання про відомі їм обставини, що підлягають доказуванню. Відмовитися давати показання в судовому засіданні мають право лише свідки, які є членами сім'ї та близькими родичами обвинуваченого. Чинним законодавством передбачені відповідні заходи впливу на особу, яка відмовляється давати показання в судовому засіданні. Зокрема, за відмову від надання показань слідчому, прокурору, слідчому судді чи суду, крім випадків, передбачених КПК України, свідок несе кримінальну відповідальність за статтею 385 Кримінального кодексу України [7]. У разі неявки свідка без поважних причин судом може бути застосовано привід (ст. 140–143 КПК). Як бачимо, у суду є механізм впливу на особу, яка відмовляється надати показання в суді. Відтак, пункт другий частини третьої статті 97 КПК України потребує виключення. Крім того, слід розширити перелік випадків, у яких суд має право визнавати неможливим допит особи, яка надала первинні пояснення. До них пропонується віднести неможливість з'явитися до суду і надати показання через страх чи небезпеку її життю, здоров'ю, свободі”.

Ще одним із недоліків вітчизняного правового регулювання визнання показань з чужих слів допустимим доказом в кримінальному провадженні є нечітке визначення кола осіб, які можуть давати показання із чужих слів. Зокрема, законодавець взагалі не передбачив ніяких особливостей щодо порядку отримання показань з чужих слів від малолітніх чи неповнолітніх осіб. При цьому лише вказав, що особам, які не досягли шістнадцятирічного віку, роз'яснюється лише обов'язок про необхідність надання правдивих показань й вони не попереджаються про кримінальну відповідальність за відмову від давання показань і за завідомо неправдиві показання.

У контексті досліджуваного питання І. Чупрікова звертає увагу на те, що така категорія осіб ще не пройшла всіх етапів соціальної формації, та її світосприйняття може бути спотворене як власними уявленнями, так і зовнішніми страхами або іншими факторами. Відтак вона ставить під сумнів можливість надавання малолітніми або неповнолітніми особами показань з чужих слів і пропонує заборонити надавати показання з чужих слів такими особами. [8, с. 9–10]. Проте така позиція авторки є суперечливою. Ми вважаємо можливим використання показань з чужих слів як доказів, наданих малолітньою чи неповнолітньою особами.

З метою урегулювання зазначеного питання слід доповнити перелік осіб, котрі можуть надавати показання з чужих слів такою категорією як малолітні та

неповнолітні особи. Водночас перед отриманням таких показань слідчий, дізнавач, прокурор чи суддя повинні звернути увагу на рівень розумового розвитку такої особи. При з'ясуванні питання, чи могла малолітня чи неповнолітня особа з урахуванням її емоційного стану, індивідуально-психологічних особливостей та рівня розумового розвитку правильно (адекватно) сприймати та усвідомлювати значення почутого, необхідно призначити комплексну психолого-психіатричну експертизу, а для з'ясування рівня розвитку, інших соціально-психологічних рис особи неповнолітнього – психологічну експертизу. Відповідний висновок спеціаліста допоможе встановити здатність таких осіб правильно сприймати обставини, що мають значення для кримінального провадження, і давати про них правильні показання.

Також викликає дискусію частина сьома статті 97 КПК України, в якій зазначено, що в будь-якому разі не можуть бути визнані допустимим доказом показання із чужих слів, якщо вони даються слідчим, прокурором, співробітником оперативного підрозділу або іншою особою щодо пояснень осіб, наданих слідчому, прокурору, або співробітнику оперативного підрозділу під час здійснення ним кримінального провадження.

Варто зазначити, що це положення є особливістю вітчизняного кримінального процесуального законодавства, оскільки в положеннях КПК України від 1960 року була відсутня заборона щодо отримання показань прокурора, співробітника оперативного підрозділу або від іншої особи стосовно пояснень осіб, наданих їм під час здійснення ними кримінального провадження. Запровадження такої заборони в КПК України від 2012 року обумовлено віднесенням цих учасників кримінального процесу до сторони обвинувачення, які можуть мати зацікавленість у кримінальному провадженні.

Наразі, незважаючи на пряму заборону в КПК України щодо використання показань з чужих слів, наданих слідчим, прокурором, співробітником оперативного підрозділу або іншою особою стосовно пояснень осіб, наданих їм під час здійснення ними кримінального провадження, у судовій практиці наявні випадки її недотримання. Так, одні суди першої інстанції визнають допустимими і використовують у вироках на підтвердження винуватості обвинуваченого показання, отримані співробітником оперативного підрозділу з його пояснень під час досудового розслідування [9]. Інші суди ототожнюють показання з чужих слів, наданих слідчим, прокурором, співробітником оперативного підрозділу або іншою особою стосовно пояснень осіб, наданих їм під час здійснення ними кримінального провадження з показаннями, які надаються під час судового розгляду слідчим, прокурором, співробітником оперативного підрозділу як свідком щодо обставин кримінального провадження. Наприклад, Волинський апеляційний суд, керуючись нормою ч. 7 ст. 97 КПК України, визнав недопустимим доказ показання свідків ОСОБА_6 та ОСОБА_7, які є працівниками поліції [10]. У подальшому Верховний суд скасував це рішення суду, звернувши увагу, що ці свідки є інспекторами патрульної поліції, які безпосередньо бачили потерпілого після нападу, здійснювали заходи зі встановлення та розшуку нападника. Відповідно, ці працівники поліції як свідки повідомили інформацію, яку сприймали безпосередньо [11]. Отже, під час прийняття судом рішення про допустимість доказу показань зі слів працівників поліції суд повинен з'ясувати, чи є вони показаннями з чужих слів, чи вони є

інформацією, яку працівники поліції отримали як очевидці під час здійснення заходів на місці події, тобто є носієм інформації, яку сприймали безпосередньо.

Підсумовуючи викладене вище, вважаємо за необхідне звернути увагу на те, що наразі в Україні правове регулювання інституту показань з чужих слів у кримінальному провадженні має певні недоліки. Зокрема, у КПК України не визначено коло осіб, які можуть надавати такі показання; недосконалим є перелік випадків, які унеможливають допит першоджерела інформації тощо. Крім того, аналіз вітчизняної судової практики вказує на відсутність єдиного підходу щодо використання судами показань з чужих слів та визнання їх допустимим доказом у кримінальному провадженні. У зв'язку з цим, судді на власний розсуд вирішують це питання, що нерідко призводить до протиріччя судових рішень в ідентичних ситуаціях. Усе це вказує на необхідність внесення змін до чинного законодавства.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Пакош І., Нога Х. 10 “страшилок” нового КПК. URI: https://zaxid.net/10_strashilok_novogo_kpk_n1274551 (дата звернення: 13.10.2021).
2. Переверза О.Я. Особливості процесуальної регламентації механізму формування показань з чужих слів і тактики допиту свідків та потерпілих, які дають такі показання (за КПК 2012 року). *Юридичний науковий електронний журнал*. 2015. № 2. С. 228–231.
3. Вирок Новокаховського міського суду Херсонської області від 28.01.2019 у справі № 661/150/18 (провадження № 1-кп/661/155/18). URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/79441439> (дата звернення: 13.10.2021).
4. Окрема думка судді Буценка А.П від 05.06.2018 у провадженні № 51-2329км18 (справа № 360/1378/16-к). URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/74777453> (дата звернення: 13.10.2021).
5. Крет Г.Р. Міжнародні стандарти доказування у кримінальному процесі України: теоретико-правові та практичні основи: дис. ... д-ра юрид. наук. Одеса, 2020. 530 с.
6. Ваняярчук В.В. Теорія і практика кримінального процесуального доказування: монографія. Х.: Юрайт, 2017. 408 с.
7. Кримінальний кодекс України: Закон України від 5 квіт. 2001 р. № 2341-III. Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/main/2341-14> (дата звернення: 13.10.2021).
8. Чупрікова І.Л. Допустимість доказів у світлі нового Кримінального процесуального кодексу: автореф. дис. ... канд. юрид. наук. Одеса, 2016. 186 с.
9. Вирок Конотопського міськрайонного суду Сумської області від 03.05.2017 у справі № 577/4566/16-к (провадження № 1-кп/577/53/17). URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/66321572.48> (дата звернення: 13.10.2021).
10. Ухвала Волинського апеляційного суду від 22.08.2019 у справі № 161/16058/18 (провадження № 11-кп/802/431/19). URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/83843783> (дата звернення: 13.10.2021).
11. Постанова Верховного Суду від 08.11.2018 у справі № 206/2510/16-к (провадження № 51-2491км18). URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/77969196> (дата звернення: 13.10.2021).

REFERENCES

1. Pakosh I., Noha Kh. 10 “strashylok” novoho KPK. “10 “horror stories” of the new CCP. URL: https://zaxid.net/10_strashilok_novogo_kpk_n1274551 (Date of Application: 13.10.2021) [In Ukrainian].
2. Pereverza O.Ya. (2015). Osoblyvosti procesualnoi rehlementatsii mekhanizmu formuvannia pokazan z chuzhykh sliv i taktyky dopytu svidkiv ta poterpilykh, yaki daiut taki pokazannia (za KPK 2012 roku). Yurydychnyi naukovyi elektronnyi zhurnal. No. 2. P. 228-231. [In Ukrainian].
3. Vyrok Novokakhovskoho miskoho sudu Khersonskoi oblasti vid 28.01.2019 r. u spravi No. 661/150/18 (provadzhennia No. 1-kp/661/155/18). “Judgment of the Novokakhovka City

© Ponomarenko Alla, 2021

Court of the Kherson Region of 28 January 2019 in the case No. 661/150/18 (proceedings No. 1-kp / 661/155/18). URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/79441439> (Date of Application: 13.10.2021) [In Ukrainian].

4. Okrema dumka suddi Bushhenka A.P. vid 05.06.2018 r. u provadzhenni 51-2329km18 (sprava No. 360/1378/16-k). “Separate opinion of Judge A.P. Bushchenko dated 05.06.2018 in the proceedings No. 51-2329km18 (case No. 360/1378/16-k). URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/74777453> (Date of Application: 13.10.2021) [In Ukrainian].

5. *Kret H.R.* (2020). Mizhnarodni standarty dokazuvannia u kryminalnomu protsesi Ukrainy: teoryko-pravovi ta praktychni osnovy. “International standards of proof in the criminal process of Ukraine: theoretical, legal and practical foundations”: dis. Dr. Jurid. Sciences. Odesa. 530 p. [In Ukrainian].

6. *Vapniarchuk V.V.* (2017). Teoriia i praktyka kryminalnoho protsesualnoho dokazuvannia: monographiia. “Theory and practice of criminal procedural evidence: a monograph”. H.: Yurait. 408 p. [In Ukrainian].

7. Kryminalnyi kodeks Ukrainy. “Criminal Code of Ukraine”: Law of Ukraine of April 5. 2001 No. 2341-III. Verkhovna Rada of Ukraine. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/main/2341-14> (Date of Application: 13.10.2021) [In Ukrainian].

8. *Chuprikova I.L.* (2016). Dopustymist dokaziv u svitli novoho kryminalnoho protsesualnoho kodeksu. “Admissibility of evidence in the light of the new Criminal Procedure Code”: author’s ref. dis. Cand. Jurid. Sciences. 186 p. Odesa. [In Ukrainian].

9. Judgment of the Konotop City District Court of the Sumy Region of 03.05.2017 in case № 577/4566/16-k (proceedings No. 1-kp / 577/53/17). URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/66321572.48>; 51 Judgment of the Konotop City District Court of the Sumy Region of 03.05.2017 in case No. 577/4566/16-k (proceedings No. 1-kp / 577/53/17). URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/66321572.48>; 51 (Date of Application: 13.10.2021) (Date of Application: 13.10.2021) [In Ukrainian].

10. Decision of the Volyn Court of Appeal of 22 August 2019 in case No. 161/16058/18 (proceedings No. 11-kp / 802/431/19). URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/83843783> (Date of Application: 13.10.2021) [In Ukrainian].

11. Resolution of the Supreme Court of November 8, 2018 in case No. 206/2510/16-k (proceedings No. 51-2491km18). URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/77969196> (Date of Application: 13.10.2021) [In Ukrainian].

UDC 343.14(477)

Ponomarenko Alla,

Candidate of Juridical Sciences, Senior Researcher,
Leading Researcher, State Research Institute MIA Ukraine, Kyiv Ukraine,
ORCID ID 0000-0002-6271-4485

HEARSAY EVIDENCE IN CRIMINAL PROCEEDINGS: PROBLEMS OF DOMESTIC THEORY AND PRACTICE

The article is devoted to the study of some legal problems of the domestic theory and practice of admitting hearsay evidence in criminal proceedings. Legal norms regulating the institute of hearsay evidence are analyzed in order to identify conflicts and inconsistencies.

One of the violations of domestic legal regulation is the attribution of hearsay to admissible evidence in criminal proceedings, which is a vague definition of the range of persons who can testify in other people’s cases. In particular, the legislation did not at all suggest that any order of appearance should occur with other people’s

words from minors or minors. In order to possibly cover the scope of the list of persons who can provide sentences with foreign words, categories such as minors and minors. At the same time, before revealing such traces, the investigator, interrogator, prosecutor or judge must pay attention to the level of mental development of such a person. When determining the level of development of other socio-psychological features of the face of a minor – a psychological examination, it is necessary to determine the level of development of other socio-psychological features of the face of a minor. The production corresponds to the conclusion confirming the presence of an extremely high degree.

Currently, debatable is the third part of Article 97 of the CPC of Ukraine, in which the legislator lists the cases in which the court has the right to recognize the impossibility of interrogating the person who gave the primary explanations. Attention is focused on the need to expand the list of cases in which the court has the right to recognize as impossible the interrogation of the person who provided the initial explanations. Proposed to include the inability to appear in court and testify because of fear or danger to her life, health, or liberty.

The necessity of improving the second part of Article 97 of the Code of Criminal Procedure of the Russian Federation is substantiated, which provides the court with the right to recognize hearsay testimony as admissible evidence, regardless of the possibility of interrogating the person who provided the primary explanations.

Keywords: hearsay evidence, admissibility, exceptional cases, interrogation of a person, witness.

Отримано 02.12.2021